

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Devoti Admodùm Et Consolatione Pleni Confessionales Psalmi Septem

Isidorus <A Cruce>

Dillingæ, 1675

Psalmus VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53188](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53188)

PSALMUS VII.

Miserere mei DEVS quoniam
tribulor, & inenarrabilibus
crucior, urgeorque miseris!

Torrentes enim iniquitatis con-
turbant me, & intraverunt aquæ
usque ad animam meam. *a*

Ita ut quasi fluvius inundans
peccata mea, quæ hactenus dissi-
mulavi; confiteri quoque, & e-
mendare neglexi, eò usque excre-
verint, ut supergressa sint caput
meum.

Et ad sensualis appetitus con-
cupiscentiam, mentem & volun-
tatem meam inflexerint; imò ser-
vituti Diaboli me subjecerint.

Væ mihi, quia totus lethaliter

E

2

pla-

a Psalm. 68.

plagatus sum, & à planta pedis usque ad verticem nulla est in me sanitas!

Supplantavit enim me inimicus meus, & tanquam crudelissimus Tyrannus in me sæviens, omnibûs me sensibûs privavit.

Relinquens solum intellectum, ut de damno & jactura mea, addendo scientiam, adderet etiam & dolorem.

Parùm quidem noceret, si omnimodâ functione sensuum me orbasset, & in cunctis actionibus meis prorsus insensibilem me fecisset.

Sed orbavit ad bonum, & vim intulit ad malum, & stupore quodam insensibilitatis internæ, animum meum per exteriora effusum,

sum, sic affecit, ut damna interiora non sentirem. Cùm enim audire expediebat, surdus eram, & à veritate auditum avertebam. *a*

Cùm verò aures obturare æquum erat, ne audirem inutilia, & ineptias multorum, velox tunc ad audiendum, ac benevolus auditor semper eram.

Cœlestia tanquam insipida gustabam, & ab omni spiritali cibo nauseabat anima mea.

Terrena verò super mel & favum dulciora judicabam. Ad contemplanda, quæ DEI sunt, cæcus & animalis homo eram.

Quæ verò mundi sunt, superbò oculò videbam, & infatiabili corde cupiebam. Nec in sensibus

E 3 tan-

a 2. Timoth. 4.

tantum, sed & in membris meis,
(quæ dedit mihi DEUS ministe-
rium animæ meæ) viam salutis
mihi occlusit antiquus hostis.

Et tales in hac dira obsidione
paravit insidias, ut eas vitare
vix unquam potuerim.

Sed quoties fugam tentavi, in-
cidi in manus persequentium ani-
mam meam.

Peccavi enim videns, & vide-
re nolens; obsurdescens, & audi-
re volens.

Faciens, & loquens; stans, &
sedens; dormiens, & vigilans; am-
bulans, & quiescens.

Omnem denique proprium &
communem usum sensuum, &
membrorum, in turpem abusum
immu-

immutavi, exardescens in im-
mundis desideriis meis.

Adeò, ut omnem legem natu-
ralem, Divinam & humanam
transgressus sim; & in sola pecca-
ti lege observanda diligens fue-
rim.

Utinam fuisset, & jam non
essem! sed heu! quoniam idem,
qui antea fui, adhuc sum; nihilque
mutatus ab illo, deteriora se-
quor!

Adhuc enim præsidens volun-
tas languida denominatur, & ani-
ma mea foedissima, pariter atque
foeditissima, horrendis ulceribus
undique scaturiens, non aliunde
quàm à seipsa in pristinis malis
perseverat.

Sæpe mihi irascor, quia tædet

E 4 me

me vivere, cum tamen non tædeat peccare.

Cognosco stultitiam meam, & confundor; ac confusus me reprehendo.

O carnalis amator, cur in luto concupiscentiarum tuarum tam diu foedè jaces?

Quid tantâ sollicitudine de rebus mortalibus satagis? & peritura bona tam vehementi affectu cupis?

Aut quâ ratione bona dicis, quæ cum nimio labore, & magno animæ tuæ detrimento acquiris?

Acquisita cum timore possides, & possessa cum dolore amittis?

Cur anima mea propriæ conditionis, & nobilitatis tuæ obvisceris? & sub putredine corporum
reorum

teorum sensuum, miseram & contumeliosam servitutem gerere non erubescis?

Cur infidâ mundi promissione deciperis? nec advertis, quòd illius summum bonum vapor est, ad modicum parens, & vanitas vanitatum?

Erubescere peccator miserrime! quoties ad fallaces creaturas conversus, à Creatore tuo recessisti?

Et rediens ad te ipsum, vide qualicumq; oculò mentis tuæ: quàm crudeliter miseræ venationis obtentu anima tua evisceravit semetipsam!

Dum vilem muscarum prædam, immoderato captans desiderio, araneorum instar, ex

E s pro-

a D. Bern.

propriis visceribus sibi retia mortifera intexuit.

Erubefce, iterū atq; iterū dico, in iis, quibus nullum fructum habuisti; & amissum tempus plora, ut fructū afferat tibi erubescencia.

Præbe cor tuum DEO, & solves, quod debes. *a*

In his sermonibus exacerbor in me: dum interiūs admonitus, intro in interiora mea, conferens in corde meo quid amiserim, & quid invenerim.

Nam non, quòd probo bonum, sed quod volo malum, hoc ago. *b*

Velle enim meum tenet inimicus; & configuratum prioribus ignorantiaæ meæ desideriiis captivat me in lege peccati. *c* Sed

a Irov. 23. *b* Rom. 7. *c* Rom. 7.

Sed tu Domine DEUS virtutum, Turris fortitudinis meæ, & Dominator vitæ meæ, auxilium tuum ne elongaveris à me!

Ad defensionem meam conspice, & protege me sub umbra alarum tuarum!

Ne corruam in conspectu adversariorum meorum, & de me gaudens inimicus meus dicat: prævalui adversus eum.

Dirumpe vincula improperii mei, sub quibus incurvatus sum; & funes peccatorum meorum, quibus fortiter constrictus sum.

Solve potentissime Domine, & notam fac inimicis meis potentiam tuam.

Ut immolem tibi hostiam jubilationis, dicens: Quis loquetur

102 *Psalmi Confessionales.*

potentias Domini, aut quis enarrabit omnes laudes ejus? *a*

Qui eripuit animam meam à morte, pedes meos à lapsu.

Qui salvavit me ex ore Leonis, & à cornibus unicornium humilitatem meam.

Ad quem clamabo, nisi ad quem clamaverunt Patres nostri, & salvi facti sunt?

Ad te, inquam, qui non frustraris sperantes in te.

Pone itaque me Domine juxta te, & cujusvis manus pugnet contra me.

Nulla enim timebo mala, quoniam tu mecum es. Ante te omne desiderium meum.

Dele, & detrahe à me, quod planè alienū est à te: innova, crea &

a Psalm. 105.

CON-

Psalmi Confessionales. 103

confirma, quodcumque dederis.

Ut abjectis carnalibus & inutilibus omnibus desideriis, laudetur peccator in desiderio animæ suæ, te solâ verâ jucunditate frui desiderans.

Intret postulatio mea in conspectu tuo! & in confidentia dicam tibi: Desiderium animæ meæ, tribue ei **DEUS** meus!

Scio namque, & certus sum: quòd nemo potest desiderare te, nisi per te; nec ire ad te, nisi tu traxeris eum.

Trahe ergo me, Domine, & da mihi incipere in bono desiderio; ut illud perficiam, atque consummem in opere bono.

Antequam novum propositum mos vetustus opprimat, & prior
volun-

104 *Psalmi Confessionales.*

voluntas vetustate roborata, novam superet.

Ut cum recta placent, revertar ad solita.

Indue me pretiosis vestimentis salutis ac decoris tui, & denuda me vilibus viduitatis meae indumentis.

Quibus ornatus secundum pristinam conversationem veteris hominis miserè incedo.

Et tunc noli opprobrii viduitatis meae recordari amplius.

Ut in te noviter indutus, atque novus homo factus, novo spiritu, in novitate vitae serviam tibi.

Et in fragrantia unguentorum tuorum ad te recurrens, gaudeam in JESU Salvatore meo.

Gloria Patri & Filio &c.

Sicut erat in principio, &c.